

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Rakovnicko o. p. s.**, IČO: 282 38 435, se sídlem Lubenská 2250, Rakovník, zast. Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou, se sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2018, č. j. 8607/2018-MZE-14113, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2020, č. j. 14 A 215/2018 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Jany Zwyrtek Hamplové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 19. 12. 2017, č. j. SZIF/2017/0743958, jímž byla žalobci uložena povinnost vrátit finanční prostředky ve výši 900.000 Kč, které mu byly poskytnuty jako dotace v rámci programu rozvoje venkova ČR, opatření IV.2.1. Realizace projektů spolupráce.

[2] Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí namítal, že uložená povinnost vrátit celou dotaci je v rozporu se zásadou proporcionality. Zmínil, že musí být preferováno rozumné správní uvážení a dobré mravy a nad ryze formální výklad postavit účel a smysl

poskytnuté dotace, který byl zcela naplněn. Projekt prošel důkladnou kontrolou své faktické realizace s jasným závěrem, že je vše v pořádku. Žalobce tak byl a nadále je v dobré víře, že postupoval zcela správně. Proplacení projektu po proběhnuté kontrole realizace považuje žalobce za uznání toho, že projekt byl shledán po jeho realizaci v pořádku. Pokud je následně namítáno, že nebyly dodrženy měřitelné indikátory, je to nový, nepředvídatelný přístup orgánu veřejné spravy, který nemá logické ani právní odůvodnění.

[3] Za nesporné žalobce označil, že měřitelné indikátory byly ze strany žalobce naplněny a pouze okolnosti nezaviněné žalobcem, které nemohl objektivně ovlivnit, vedly k tomu, že expozice nebylo možné provozovat na hradě Křivoklátě. Listinami nicméně bylo prokázáno, že výstupy projektu mohou být provozovány jiným způsobem, který má navíc vyšší pozitivní dopad na celý projekt. Lze tedy říci, že změny, k nimž došlo, vedly ke zlepšení výstupu projektu. Za podstatné žalobce označil, že účel projektu byl zcela naplněn, a byl tak naplněn i účel investované dotace, a to dokonce kvalitněji. Žalobce žalovanému vytknul formální přístup, kdy je pro něj podstatné, kde se projekt realizuje, a zcela opomíjí kvalitu faktické realizace, tedy jak projekt funguje.

[4] Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že vrácení dotace se řídí úpravou § 11a zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu) (dále též „zákon o SZIF“), který v odst. 9 vylučuje použití zákona o rozpočtových pravidlech. To znamená, že v případě žalobce není možné užít § 44a odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech, jenž Generálnímu finančnímu ředitelství umožňuje z důvodů hodných zvláštního zřetele zcela nebo zčásti prominout odvod za porušení rozpočtové kázně. Ustanovení § 11a zákona o SZIF neobsahuje obdobu tohoto zmocnění ke správní úvaze a neobsahuje jej ani kapitola 16 opatření IV. 2. 1. „Realizace projektů spolupráce v Programu rozvoje venkova ČR na období 2007 – 2013“ (dále též „pravidla PRV“), která se týká snížení částky dotace, ani čl. XI. Dohody o poskytnutí dotace.

[5] Přesto byl podle městského soudu žalovaný povinen přiměřenost výše vratky posuzovat. Tato povinnost totiž vyplývá přímo z ústavních práv žalobce. Uzavřením dohody a splněním podmínek pro vyplacení dotace vzniká příjemci dotace veřejné subjektivní majetkové právo na dotaci, které podléhá ochraně vlastnického práva dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Do vlastnického práva chráněného čl. 11 Listiny lze zasáhnout, avšak zásah musí sledovat legitimní účel a splňovat podmínku přiměřenosti.

[6] V posuzované věci přiměřenost zásahu do vlastnického práva žalobce znamená, že žalobce je povinen vrátit dotaci právě v takové výši, která splní účel institutu vrácení dotace. Legitimní účel vrácení dotace spočívá v neposkytování dotace osobám, které nečerpají peněžní prostředky v souladu s dotačními podmínkami. Přiměřenost vrácení odvisí od závažnosti protiprávního nakládání s dotací, přičemž se řídí pravidlem, čím závažnější porušení, tím vyšší sankce. Žalovaný musí náležitě odůvodnit, proč žalobci uložil povinnost vrátit dotaci zrovna ve výši celé dotace. Řečeno jinak, proč k dosažení ochranného účelu vratky nepostačoval mírnější postih.

pokračování

[7] Žalovanému je šetření přiměřenosti uloženo ústavním pořádkem. V souladu s hierarchickým uspořádáním právního řádu nemůže na této povinnosti nic měnit znění kapitoly 9 písm. c) bodu 1 pravidel PRV, které při porušení měřitelného indikátoru paušálně stanoví sankci ve výši celé dotace. Ústavněprávní povinnost má přednost. Nerozhodná je taktéž skutečnost, že dotace byla poskytnuta na základě dohody, tj. veřejnoprávní smlouvy, neboť stále se jedná o výkon veřejné moci, který podléhá ústavnímu rámci.

[8] K názoru vyslovenému v bodu 19 rozsudku NSS ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 Afs 158/2017 - 63, městský soud uvedl, že jej nezastává s odkazem na výše zmíněnou ochranu základních práv. Povinnost stanovit výši sankce úměrně porušené povinnosti plyne přímo z ústavního pořádku, a nemusí být na zákonné úrovni výslovně upravena, neboť základní práva prostupují celým právním řádem. Obdobný názor nakonec zastává též rozšířený senát NSS v pozdějším rozhodnutí (bod 33 usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33). Podle městského soudu přitom není dán rozumný důvod pro rozlišování mezi zákonem o rozpočtových pravidlech a zákonem o státním zemědělském intervenčním fondu, oba předpisy se týkají dotací z veřejných prostředků a oba druhy dotací představují obdobné dobrodiní ze strany státu.

[9] Městský soud dále argumentoval tím, že nepřiměřené vrácení dotace se přičítá také právu EU. Shrnul, že žalovaný se při určení výše dotace k vrácení musí v novém rozhodnutí zabývat zejména počtem (ne)naplněných měřitelných indikátorů, mírou jejich (ne)naplnění, dobou jejich (ne)naplnění, otázkou, na čí vrub jdou příčiny porušení dotačních podmínek, jakož i žalobcem namítanou skutečností, že zajistil pokračování projektu náhradním způsobem, zejména zapůjčováním expozic k výstavám a prezentacím mimo hrad Křivoklát, a uskutečňováním vzdělávacích programů přímo ve školách. V tomto ohledu musí žalovaný posoudit, zda je z hlediska splnění měřitelných indikátorů rozhodné výhradně místo jejich plnění (hrad Křivoklát), nebo též účel, kterého mají dosáhnout, např. vzdělávání návštěvníků daných expozic.

[10] S ohledem na zjištěné skutkové okolnosti městský soud k žalobcem namítané dobré víře uvedl, že se jí nemůže dovolávat, neboť došlo ke změně skutkového stavu zjištěného kontrolami ze dne 5. 2. a 19. 3. 2015. Nepřisvědčil závěru žalobce, že nezaviněné okolnosti vedly k nemožnosti provozovat expozice na hradě Křivoklátě. Z dodatku č. 1 k nájemní smlouvě ze dne 1. 9. 2014 vyplývá, že nájemní vztah mezi žalobcem a Národním památkovým ústavem skončil dne 18. 6. 2015, a to na žádost žalobce. Žalobce z vlastní vůle způsobil nedodržení preferenčního kritéria č. 9 (str. 21 žádosti o dotaci). Tento následek tak nenastal nezaviněně, nýbrž úmyslným jednáním žalobce.

[11] Tvrzení, že výstupy projektu mohou být uskutečněny jiným způsobem, který má příznivější dopad na celý projekt, není při posuzování porušení dotačních podmínek rozhodné, protože podmínky pro čerpání dotace jsou splněny jen v případě, že jsou dodrženy měřitelné indikátory vcelku. Měřitelné indikátory jsou dodrženy, jsou-li realizovány v místě určení. Dle str. 14 žádosti o dotaci je tímto místem hrad Křivoklát. Řečeno jinak, měřitelný ukazatel projektu je splněn, pokud je projekt uskutečňován právě

v historicky významných prostorách hradu Křivokláta. Tento požadavek žalobce nesplnil, proto mu žalovaný uložil dotaci vrátit. Potud byl postup žalovaného podle městského soudu v pořádku, až následně pochybil, protože se nezabýval přiměřeností výše odvodu.

[12] Na rozdíl od žalobce dospěl městský soud k závěru, že podmínky pro poskytnutí dotace jsou absolutní, neboť jediné tak mohou sloužit jako průkazné ukazatele řádného využití dotace. To znamená, že projekt musí být uskutečněn sjednaným způsobem a na sjednaném místě. Tento závěr vyplývá z kapitoly 9 písm. c) bodu 1 pravidel PRV a strany 7 bodu 2 dohody. Byl to navíc žalobce, který na s. 14 žádosti o dotaci jako místo realizace expozice alchymistické badatelny, a výtvarného umění a řemesel určil hrad Křivoklát. Místo a způsob provedení projektu jsou rovnocennými podmínkami, které musí být naplněny současně. Žalovaný postupoval po právu, když realizaci projektu na místě odlišném od hradu Křivokláta vyhodnotil jako porušení podmínek poskytnutí dotace.

[13] Závěrem městský soud upozornil, že je nutné rozlišovat mezi nesplněním podmínek dotace kvůli nedodržení měřitelných indikátorů a stanovením výše odvodu. Zatímco v případě porušení podmínek dotace se neposuzuje, nakolik byly podmínky porušeny, ale zda byly porušeny, při stanovení sankce je nutné brát v potaz míru tohoto porušení a jeho dopad na účel poskytnuté dotace.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[14] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Podle stěžovatele rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 Afs 158/2017 - 63, potvrzuje, že stěžovatel nemá žádný prostor pro moderaci výše sankce. Ústavní soud navíc při přezkumu tohoto rozsudku v usnesení ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. I ÚS 2340/18, neshledal žádnou formalistickou či protiústavní aplikaci relevantních právních předpisů – zejména § 11a zákona o SZIF, který upravuje vrácení dotace a penále. Ústavní soud dospěl k závěru, že žádné pochybení, které by mohlo zakládat porušení namítaných ustanovení zaručených práv ze strany správních orgánů, zjištěno nebylo. Úvaha městského soudu o potřebě ústavně konformního výkladu výše uvedeného ustanovení zákona o SZIF tak neobstojí, neboť výklad aplikovaný správními orgány byl Ústavním soudem shledán plně slučitelným s ústavním pořádkem.

[15] Žalovaný dále zdůraznil, že městským soudem požadované rozlišování porušení dotačních podmínek podle rozsahu či závaznosti je obsaženo již v samotných Pravidlech PRV – kapitola 16. odst. 2 stanovuje různé výše sankcí od 1% do 100 %. Pravidla PRV tak plně respektují čl. 35 odst. 3 nařízení Komise (EU) č. 640/2014, jelikož rozlišují závažnost porušení podmínek Pravidel PRV. Městský soud potvrdil závěr žalovaného, že projekt nebyl provozován, a to dokonce z vůle žalobce, který sám podal výpověď z nájemní smlouvy, tedy z vlastní vůle přestal projekt provozovat.

[16] Rozsudek městského soudu je navíc podle stěžovatele i vnitřně rozporný, když na jednu stranu uvádí, že uzavřením dohody a splněním podmínek pro vyplacení dotace vzniká příjemci dotace veřejné subjektivní majetkové právo na dotaci, ale na jiných místech opakovaně konstatuje, že k porušení podmínek pro vyplacení dotace bezesporu došlo,

pokračování

z čehož přímo vyplývá, že žalobci žádné takové právo nevzniklo a vzniknout nemohlo. Splnění podmínek v případě dotací vyplácených Státním zemědělským intervenčním fondem znamená nutnost nejen splnit přílušná kritéria pro jejich vyplacení, ale také dodržet veškeré další podmínky dané příslušnými pravidly, tedy i plnění měřitelných indikátorů po celou dobu udržitelnosti projektu, tj. po dobu vázanosti projektu na účel, který byl v daném případě 5 let od podpisu dohody. Tím, že nebyly splněny měřitelné indikátory, jak správně konstatoval městský soud, nejsou splněny podmínky pro vyplacení dotace. Měřitelný indikátor v tomto případě mohl být splněn pouze v případě, kdy by po celou dobu vázanosti projektu na účel bylo dodrženo jeho znění, tedy pokud by na hradě Křivoklátě vznikly dvě interaktivní expozice přístupné v rámci provozní doby hradu Křivoklát provozované po celou dobu udržitelnosti podpořeného projektu. To se žalobci dodržet nepodařilo, a účel dotace tak splněn nebyl.

[17] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Odsouhlasit postih za rozumnější jednání s příznivým dopadem na účel projektu by bylo podle žalobce absurdní. Žalobce znovu zdůraznil, že proplacení projektu po proběhnuté kontrole realizace považuje za uznání toho, že projekt byl shledán po jeho realizaci v pořádku. Ve věci je nesporné, že měřitelné indikátory byly ze strany žalobce naplněny, došlo pouze k tomu, že expozice není provozována na hradě Křivoklátě, ale je provozována způsobem, který má lepší dopad na celý projekt.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení, zda v případě vrácení dotace podle § 11a zákona o SZIF je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost výše vrácení dotace, tedy zabývat se poměrem mezi závažností porušení podmínek dotace a uložené výši vrácení dotace.

[21] Nejvyšší správní soud v první řadě ve shodě s městským soudem konstatuje, že uzavřením dohody o poskytnutí dotace a splněním podmínek pro vyplacení dotace vzniká příjemci dotace veřejné subjektivní majetkové právo na dotaci podléhající ochraně vlastnického práva dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Do tohoto práva lze na základě zákona zasáhnout, avšak tento zásah musí sledovat legitimní účel a splňovat podmínku přiměřenosti. Uložení povinnosti vrátit dotaci přitom zcela nepochybně představuje velmi závažný zásah do majetkových práv žalobce, kterému byla dotace ve výši 900.000 Kč proplacena dne 24. 4. 2015.

[22] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na závěry, k nimž dospěl rozšířený senát zdejšího soudu v usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33, č. 3854/2019 Sb. NSS. Konkrétně v bodech 33 a 38 cit. usnesení uvedl, že *„jednou z elementárních zásad působení práva ve společnosti je, že zásahy veřejné moci do právní sféry fyzických a právnických osob musí být přiměřené. Ve vztahu k rozhodování o odvodu za porušení rozpočtové kázně to znamená, že při ukládání odvodu nelze abstrahovat od závažnosti porušení dotačních podmínek (...) [P]ři stanovení výše odvodu je třeba zvažovat všechny podstatné okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu přiměřenosti, tedy rozumného poměru mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Pokud tedy okolnosti konkrétního případu vyvolávají otázku ohledně závažnosti porušení dané povinnosti, musí správce daně zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti. V každém případě však půjde o porušení rozpočtové kázně.“*

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti s poukazem na rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 Afs 158/2017 - 63, dovozuje, že nemá žádný prostor pro moderaci výše vrácení dotace na základě úvahy o jeho přiměřenosti, a závěr městského soudu o potřebě ústavně konformního výkladu § 11a zákona o SZIF tak neobstojí, neboť výklad aplikovaný správními orgány byl Nejvyšším správním soudem shledán plně slučitelným s ústavním pořádkem. Ke stejnému závěru dospěl i Ústavní soud, který usnesením ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. I ÚS 2340/18, odmítl ústavní stížnost proti cit. rozsudku NSS.

[24] Nejvyšší správní soud k této argumentaci stěžovatele uvádí, že z výše již zmíněného usnesení rozšířeného senátu vyplývá obecná zásada, že při odnímání dotací je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti a nelze abstrahovat od závažnosti porušení dotačních podmínek. Jak již přílehavě konstatoval městský soud, není dán rozumný důvod pro rozlišování mezi zákonem o rozpočtových pravidlech a zákonem o ZISF, neboť oba právní předpisy se týkají dotací z veřejných prostředků, které představují obdobné dobrodiní ze strany státu. Závěry přijaté rozšířeným senátem zdejšího soudu ve výše uvedeném usnesení je tedy třeba vztáhnout jak na odvod za porušení rozpočtové kázně podle rozpočtových pravidel, tak i na vrácení dotace podle zákona o ZISF, k němuž došlo v posuzované věci. Nejvyšší správní soud dále v této souvislosti konstatuje, že předmětné usnesení rozšířeného senátu bylo vydáno po rozsudku č. j. 10 Afs 158/2017 - 63, a překonalo tedy stěžovatelem zmiňovaný závěr uvedený v bodě 19 toho rozsudku, dle kterého *„zákon o SZIF neobsahuje žádné ustanovení, které by umožnilo prominout penále či přímo povinnost vrátit dotaci (jako je např. § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových pravidlech) a neposkytuje fondu ani žádný prostor pro moderaci výše sankce postihující porušení podmínek, za kterých byla poskytnuta dotace. Pro příjemce dotace tak podle zákona o SZIF nejpřísněji platí pravidla, která musejí v souvislosti s dotovaným projektem dodržovat.“*

[25] Ústavní soud se ve výše uvedeném usnesení k otázce posuzování přiměřenosti vrácení dotace podle § 11a zákona o SZIF nevyjádřil. Mimoto usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost není (na rozdíl od nálezů) závazné ani pro samotný Ústavní soud v dalších případech (srov. § 23 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu), ale v přísném smyslu ani pro ostatní orgány veřejné moci včetně správních soudů (srov.

pokračování

nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, bod 89). Uvedené argumentaci stěžovatele proto Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené nepřisvědčil a konstatuje, že závěr městského soudu, že žalovaný byl povinen posuzovat přiměřenost výše vrácení dotace, je zcela správný. Městský soud navíc v bodě 51 kasační stížností napadeného rozsudku náležitě a srozumitelně nastínil, jakými kritérii se má žalovaný při posouzení přiměřenosti vrácení dotace zabývat.

[26] K sankčnímu systému obsaženému v § 16 odst. 2 Pravidel, na který poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, který stanovuje pod písm. X snížení dotace o 1 %, písm. A snížení dotace o 10 %, písm. B snížení dotace o 50 % a písm. C snížení dotace o 100 %, Nejvyšší správní soud uvádí, že tento systém nenahrazuje zcela posouzení přiměřenosti snížení, resp. vrácení dotace, neboť v zásadě se jedná o obdobný, pouze do více kategorií rozčleněný systém, jako v § 44a odst. 4 písm. a) a b) rozpočtových pravidel, jímž se zabýval rozšířený senát zdejšího soudu ve výše uvedeném usnesení. V návaznosti na výše uvedený závěr o tom, že i v případě dotací poskytovaných podle zákona o SZIF je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti a nelze abstrahovat od závažnosti porušení dotačních podmínek, Nejvyšší správní soud uvádí, že nepostačuje konstatovat, jak to činí správní orgány, že ze strany žalobce došlo k porušení kapitoly 9. písm. c) bod 1 obecných podmínek pravidel PRV, což má za následek sankci C, což dle kapitoly 16 bodu 2 Pravidel znamená snížení dotace o 100 % (v případě již poskytnuté dotace její vrácení). Je třeba se zabývat zejména k námitce příjemce dotace tím, zda výše vrácení dotace není zcela nepřiměřená ve vztahu k porušení podmínek dotace. Konkrétně je třeba hodnotit poměr mezi závažností porušení podmínek dotace, které v posuzované věci spočívá v porušení měřitelných indikátorů týkajících se výstupu, a cílů projektu, k jejichž dodržování se žalobce zavázal v rámci dohody o poskytnutí dotace, a výši finančních prostředků (poskytnuté dotace), jež je žalobce povinen vrátit v důsledku tohoto porušení podmínek dotace.

[27] Poukazu stěžovatele na skutečnost, že žalobce sám podal výpověď nájemní smlouvy, tedy z vlastní vůle přestal projekt realizovat na určeném místě, výše uvedené závěry nevyvrací. Skutečnost, že žalobce po výpovědi nájemní smlouvy realizoval projekt na jiném místě, totiž představuje porušení podmínek poskytnutí dotace, což je jiná právní otázka než stanovení výše vrácení dotace v souladu se zásadou proporcionality.

[28] V posuzované věci došlo k tomu, že žalobce dne 31. 12. 2014 předložil žádost o proplacení dotace. Správní orgán provedl kontrolu projektu na místě, nezjistil žádné závady a dotaci dne 24. 4. 2015 žalobci proplatil. Vzhledem k tomu, že k okamžiku poskytnutí dotace žalobce splnil všechny stanovené podmínky, nelze stěžovateli přisvědčit, že žalobci žádné právo na dotaci nevzniklo. Při další kontrole dne 14. 7. 2015 však bylo zjištěno, že měřitelné indikátory dotace již naplněny nejsou (stanovená doba udržitelnosti projektu byla 5 let od podpisu dohody o poskytnutí dotace, která byla podepsána dne 10. 1. 2014). K porušení podmínek dotace tedy došlo až po jejím vyplacení. Nelze proto tvrdit, jak to činí stěžovatel v kasační stížnosti, že tím, že nebyly splněny měřitelné indikátory, nevzniklo žalobci vůbec právo na vyplacení dotace. V okamžiku poskytnutí (vyplacení) dotace totiž podmínky splněny byly. Městský soud zohlednil veškeré podstatné věci a jeho závěr, že uzavřením dohody a splněním podmínek pro vyplacení dotace vzniká příjemci dotace veřejné subjektivní majetkové právo na dotaci, není v rozporu s dalším závěrem, že

k porušení podmínek pro vyplacení bezesporu došlo. Tyto závěry totiž zohledňují skutečnosti, které nastaly po sobě, nikoli zároveň. Nejvyšší správní soud proto neshledal stěžovatelem namítanou vnitřní rozpornost kasační stížností napadeného rozsudku.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[30] O nákladech řízení o kasační stížnosti pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny právního zástupce za jeden úkon právní služby [vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 24. 8. 2020), podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb.] ve výši 3.100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Nejvyšší správní soud ověřil, že zástupkyně žalobce je plátkyní DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani, tj. o 21 %. Celkově tedy je stěžovatel povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu